

„En dat reisje naar je ouders?”

„Zal gebeuren, als er geen gevaarlijke zieken zijn.”

„En zul-je voor die jonge dame, die juffrouw Judith van Buren, ook thuisblijven?”

„Als het noodig is, ja, maar 't zal niet behoeven. Het jonge meisje zal geen twee dagen meer leven, vrees ik. Ze is zwak, doodzwak.”

„Nu ja, maar 't is toch maar een tooneelspeelster!”

Wij willen aannemen, ten gunste van Emilie's karakter, dat deze woorden haar ondoordacht uit den mond kwamen, maar de dokter wierp haar zulk een verwijtenden blik toe, dat Emilie ervan ontstelde.

„Ik bedoel Jules”

„'t Staat je niet mooi, Emilie.”

„Ben je boos, Jules?”

Dokter gaf geen antwoord op deze vraag, maar zei:

„Nu wij naar Amaida gaan, is deze avond toch verloren. Ik wil dus nog even naar die „tooneelspeelster” gaan en zien, hoe zij het maakt. Maak je maar vast gereed, dan zal ik je straks halen.”

Dit viel Emilie bitter tegen. Zoo gaarne had zij haren echtgenoot nog een uur bij zich willen houden om dan naar de opera te gaan, maar zij durfde er nu niet op aandringen, omdat zij wist, met dat gezegde van meteen dokters ongenoegen te hebben opgewekt. Zij peinsde nu op middelen om hare fout weer eenigszins te herstellen en was daarom buitengewoon behulpzaam in het aandragen van zijn overjas en hoed en het bezorgd zijn voor zijne gezondheid. Hij zag er nu de ontzettende gevolgen van bij „juffrouw” van Buren.

Hartman, hoe jong hij ook nog was, kende de vrouwen op een prik, zou ik haast zeggen. Zijn eigen vrouwtje maakte daarop volstrekt geen uitzondering. Hij begreep zeer goed, waarvoor die buitengewone bezorgdheid moest dienen en ook, waarom de tooneelspeelster nu een juffrouw was. Hij bezat echter een eigenaardige wijze van doen en zou, al had hij den tocht naar de actrice kunnen uitstellen, nu toch gegaan zijn. Toch ook wilde hij de verzoenende toenadering van Emilie niet onopgemerkt laten en beloofde daarom zoo spoedig mogelijk thuis te komen. Toen kuste hij zijn vrouwtje en verliet snel de woning.

't Was buiten frisch geworden. De koude herfstlucht deed zich reeds goed voelen en 't was niet raadzaam, uit te gaan zonder een overjas, wanneer men in een warme kamer gezeten had.

Zoo ten minste dacht dokter Hartman er over, toen hij snel over de straten en pleinen rende en het steegje insloeg, waar Jozef woonde. Hij was er reeds eenmaal geweest, 't behoeft ons dus niet te verwonderen, dat hij zonder zoeken de woning vond, waar straks tranen van smart en wanhoop hadden gevloeid.

Dokter Hartman had zich als alle dokters aangewend zonder kloppen binnen te treden. Dit deed hij ook nu en vond den ouden man in gebogen houding over de tafel zitten.